

Нѣмаше вече преследване на неприятелъ. Ужасътъ на страха го бѣше изгонилъ далечъ задъ непристъпнитѣ албански усой. Войницитѣ се почувствуваха съ възобновени сили, защото кървавиятъ призракъ на бойната стихия бѣше изчезналъ. Една тиха радостъ и хубави надежди изпълняха сърдцата на почернѣлитѣ герои. Започна да се говори за край на похода понеже изглеждаше, че бѣше дошелъ часътъ на нашето обединение. „Дойдохме вече до Черна-гора“ — казаха войницитѣ. — „Свършихме си работата, сега назадъ, че у дома работа ни чака“. Зеръ всѣки войникъ вече получаваше писма отъ своитѣ близки и той пакъ започна да мисли за семейството си. Почнаха да изпращатъ по служба войници въ стара България и единъ новъ животъ закипъ въ ротитѣ. Онзи който заминаваше, имаше да носи всевъзможни поръчки отъ другаритѣ си за тѣхнитѣ близки, а пъкъ оня, който се завръщаше, едва можеше да запомни ония подробни поръчения, които се даваха отъ домашнитѣ до неговитѣ останали въ полка другари, а пъкъ отчетъ подробно всѣкому трѣбваше да се дава. Колко нощи сж прекарани въ приказки за родния край изъ ония далечни и забравени вече села на тази чудна Дринска долина, предъ игривитѣ блѣсъци на разпаленитѣ зимни огньове! Тамъ се разказваше за цѣлия животъ на селото. А той не е тѣй простъ, както би помислилъ нѣкой. Въ примитивната още душа на нашия селянинъ има единъ извънредно силенъ и чувствителенъ елементъ. Това е онази скрита любовъ къмъ родното село. Отдалеченъ отъ селото, тази обичъ разраства до меланхолична тѣжа, до едно болезнено състояние. И пристигналиятъ другаръ отъ селото каточели носи въ своитѣ очи картината на родното мѣсто, къмъ него сж обърнати погледитѣ на всички и каточели чрезъ него, по една чудна игра на представлението, войницитѣ усѣщаха като да сж били сами у дома си.

Въ селата вече знаеха всичко и съ право се гордѣеха. Всѣки занесе въ кѣщи нѣкой споменъ отъ тази чудна страна на албанцитѣ. Чибукъ отъ Дяково, сѣрмени шевици отъ Раховци или по нѣкой метъръ отъ прочутото, тънко като паежина, призренско платно. Съ нѣколкото лева, съ които войникътъ трѣгна въ бой и които нѣмаше гдето да похарчи, той можа да си купи поне една сребърна гривна или чифтъ обеци отъ чуднитѣ призренски майстори-златари и ги занесе въ кѣщи, за да може още по-сладко да разправя за ония далечни страни, гдето „планинитѣ сж вѣчно снѣжни, мжжетъ силни и високи, а женитѣ боязливи като сѣрни и хубави като харемкини“.

Отъ тази чудна страна останаха най-хубавитѣ спомени на сливенци.

Единственото което сега измѣчваше както полка, така и всички части, които се намираха въ тази долина, бѣше извънредно слабата храна. Продоволствието бѣше компрометирано. Грамадното разстояние, което дѣлѣше частитѣ на дивизията отъ главната продоволствена база — Гюешево, е до-